

העבד הסובל

תכניתו של ה'
להיות אתך

נבואה על ביאת המשיח

תקווה בעיצומם של
הקרבות ומאבקים

Copyright © 2023 by Sharing Hope Publications
ההפצת חומר זה מותרת ללא אישור מהמוציא לאור למטרות לא
מסחריות בלבד.

קטעי התנ"ך והברית חדשה לקוחים מספר הבריתות של החברה
לכתבי הקודש בישראל. זכויות יוצרים © 2019 - החברה לכתבי
הקודש בישראל.

Language: Hebrew

מהדורה שנייה

2023

תוכן העניינים

01	הבטחת הישועה
4	
02	הכאב שבשיקום
12	
03	משיח סובל?
17	
04	נבואה על בואו של המשיח
22	
05	מיהו המשיח בדניאל ט"ז?
32	
06	משיח שמבין אותך
37	

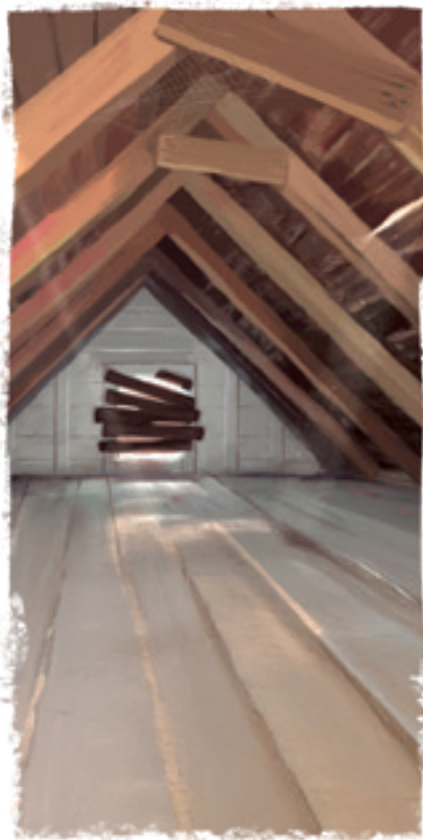

הבטחת הישועה

01

למשפחת רודריגז לא היה הרבה זמן. הגסטאפו כבר עצר משפחות יהודיות אחרות - כמה זמן עד שגם הם ישמעו דפיקות בדלת? אברהם רודריגז, סוחר בדים מצליח, ידע שעליו לפעול מהר על מנת להגן על אשתו ועל שני ילדיהם, אלי והנרי. הייתה זו שנת 1943 באמסטרדם, הולנד, וההגרות על משפחות יהודיות הלכו והחמירו. הכל החל כצעדים קטנים של פיקוח ושליטה, אך במהרה המצב הלך והחמיר. החל מ-1942, נדרשו היהודים לתפור טלאי צהוב על בגדיהם על מנת לחשוף את זהותם. אם הם נתפסו ללא סמל זה, הם הסתכנו בתשלום קנס גבוה! היהודים כבר לא הורשו להיכנס למקומות ציבוריים רבים, כגון בתי קפה, בתי קולנוע, מסעדות וספריות. אפילו נאסר עליהם ללכת לפארקים!

אלי בת ה-12 הלכה לבית ספר ממלכתי, אך תוך זמן קצר נאסר על היהודים ללכת לבית הספר יחד עם ילדים לא יהודים, ולכן היא נאלצה להירשם במקום זאת לתיכון יהודי.

בשלב זה, אברהם כבר הבין בבירור שאפילו החירויות המעטות שנותרו להם עמדו להילקח מהם בקרוב. הוא הבין שייתכן מאוד שהם ייעצרו וישלחו למחנות ריכוז, ולכן הוא התחיל לחשוב על תכנית להגן על משפחתו.

יום אחד, כשאלי הייתה עם חבר מהשכונה שלה, היא אמרה לו פתאום בנימה רצינית שיש לה סוד לספר לו: "בארי, מה שאני עומדת לספר לך, אסור לך לספר לאף אחד, אפילו לא לאבא ולאמא שלך, כי החיים שלי יהיו בסכנה."

לאחר שבארי הסכים לשמור על סודה, היא המשיכה: "הלילה, בסביבות אחת לפנות בוקר, ההורים שלי, אחי הנרי ואני עוזבים; אנו יורדים למחתרת." שני החברים השתתקו והרהרו בעצבות על האופן שבו חייהם עמדו להשתנות. הם כבר לא יתראו שוב לעולם.

ביטחון לזמן קצר

אברהם סידר למשפחתו מקום מסתור בעליית הגג של ברט בוחוב, רוקח הולנדי באמסטרדם. והם הגיעו לשם ממש ברגע האחרון! יומיים בלבד לאחר מכן, הגסטאפו חיפש אחר משפחת

רודריגז בביתם, רק כדי לגלות שהם כבר עזבו.

עליית הגג הפכה לביתם של בני משפחת רודריגז ושל יהודים נוספים במשך 11 חודשים. בכל זאת, היה קשה לקרוא לזה בית. המקום היה צפוף והאוויר היה דחוס ומחניק. במהלך שעות הפעילות של בית המרקחת מתחתם, הדיירים בעליית הגג לא יכלו לזוז או להשמיע קול, מחשש שהלקוחות ישמעו אותם.

אלוהים נדרש לקבל את אחת ההחלטות הקשות ביותר שהורה עשוי להתבקש לקבל.

הסיכון של מרגריט

שיבוצעו בו חיפושים היה קטן יותר. שני הילדים, שטרם הגיעו לגיל ההתבגרות, היו בדרכם לבתייהם של אנשים זרים; הם לא הבינו שלעולם לא יראו שוב את הוריהם. הוריהם נעצרו בסופו של דבר על ידי הגסטאפו ונספו באושוויץ.

בהתחלה, אבא של אלי שלח כסף כדי לעזור למרגריט בגידול של אלי, אך כאשר ההורים של אלי נעצרו, התמיכה הכספית הפסיקה. חששות רבים הציפו את ליבה של אלי. מה היא תעשה עכשיו? האם מרגריט תמשיך לטפל בה?

אך אלי הפכה להיות כמו בת עבור מרגריט. "עכשיו את שלי", אמרה לה מרגריט. "אם יהיה לי רק חצי כריך, אחצה אותו ואח"לוק אותו אתך."

כאשר הכסף הלך והתמעט, היא אפילו תפרה בגדים לאלי מהווילונות שלה. מרגריט המחישה הלכה למעשה בחייה את משמעות המושג הקרבה, וסיכנה את חייה ואת פרנסתה בכך שהחזיקה את אלי בביתה. אלי הציגה את עצמה בשם בדוי והתחזתה לאחינית של מרגריט, אך יום אחד בבית הספר, פליטת פה של אלי עוררה את חשדנותה של המורה. רק בנס בחר בית הספר שלא להסגיר את מרגריט למשטרה.

בוחב הסתכן כשבחר להס"תיר יהודים. שמועות החלו לרוץ בשכונה לגבי מעשיו. מה היה מונע ממישהו ליידע את הגסטאפו?

החלטה קשה

אברהם הבין שמשפחתו לא תוכל להישאר עוד זמן רב בעליית הגג. הוא יצטרך לקבל את אחת ההחלטות הקשות ביותר שהורה יידרש לקבל אי פעם: משפחתו תצטרך להתפצל. הוא קיווה שלילדיו יהיה סיכוי גדול יותר לשרוד אם יתפצלו. זו הייתה החלטה אמיצה, שאכן הצילה את חייהם של אלי והנרי.

אברהם מצא ברשימת לקוחותיו את מספר הטלפון של מרגריט בוגארדס, מורה רווקה שהתגוררה באזור כפרי, והתקשר אליה. "אנו חייבים לברוח", הוא הסביר לה.

היא השיבה ללא היסוס: "תן לי את אלי, אני אקח אותה. ואני אתקשר לאחותי, והיא תיקח את הבן שלך."

אלי והנרי עזבו את בית משפחת בוחב באמבולנס - רכב שהסיכוי

"היהדות תמיד הגדירה את בני האדם ביחס למשהו אחר, משהו גדול מהם. למעשה, יש שיגידו שיהודי הוא יהודי אמיתי רק במידה והוא מחויב למטרה נעלה ממנו. בסופו של יום, יהודי מוגדר כיהודי אך ורק כשהוא משתייך למעגל רחב יותר - למשפחה, לקהילה, לאומה ולאנושות. רק כשהיהודי מבין את מקומו במרכזם של מעגלים קונצנטריים אלו של אחריות, המחברים את הפרט לעולם, ניתן להגשים את מהותו הפנימית של הסיפור היהודי כמאבק. תחושת החיבור לאנשים אחרים אינה נחשבת למערכת יחסים אמיתית ללא תחושת אחריות כלפיהם."²

אך למרות הסכנות, מרגריט לא הייתה בוחרת לעשות את הדברים אחרת; היא עדיין הייתה לוקחת את אותם הסיכונים על מנת להגן על אלי. מדוע? משום שמרגריט חיה את חייה עם תכלית גדולה יותר מעצמה. בזכות הקרבתה - וזאת של הוריה של אלי - חייה של אלי ניצלו, כשרק 11 אחר-זים מהילדים היהודים באירופה שרדו את זוועות השואה.¹

הקרבה - השתקפות אופיו של אלוהים

אלוהים נטע בלבנו כבני אדם את הרצון לחיות את חיינו במטרה לברך ולרומם את משפחותינו וקהילותינו. רצון זה מושרש באופן מיוחד בעם היהודי. הסוכנות היהודית מנסחת זאת כך:

כאמור, היהדות
תמיד ראתה
את בני האדם
כמחויבים
למטרה נעלה
יותר מעצמם.

התחלה טרגית

כאשר אלוהים ברא את אדם וחוה, הוא שם אותם בסביבה מושלמת, בגן העדן. הוא מילא את כל צרכיהם ואת כל משאלות לבם. אלוהים הציב בפניהם תנאי אחד בלבד: אסור היה להם לאכול מפרי עץ הדעת טוב ורע (בראשית ג': י"ז). יום אחד, חווה מצאה עצמה משוטטת קרוב יותר לעץ הדעת ממה שתכננה. לפתע, מראה מהפנט משך את תשומת לבו. מה היה אותו יצור שבעץ? היא הוקסמה מהמראה של הנחש היפה, אך הופתעה אף יותר כשהוא פנה אליה והחל לדבר אתה. הנחש התחיל להטיל ספק בהנחייתו של אלוהים לגבי עץ הדעת טוב ורע. "אף כי אֶמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הַגָּן?" (בראשית ג':

לעתים, תחושת אחריות זו כלפי אחרים אפילו תוביל אותנו להחליטות קשות ולהקרבה, כפי שעשו האנשים בחייה של אלי. ייתכן וגם לכם יש סיפורים של הקרבה עצמית למען הטיפול וההגנה על יקיריכם.

בבני אדם שנבראו בצלם אלוהים (בראשית א' כ"ח), המורכבות להקריב למען אחרים ניטעה בלבנו על מנת שנשקף את אופיו של בוראנו. האם ייתכן שהקב"ה עצמו מוכן לחוות כאב ואבדן לטובת אחרים?

אכן, כן! נבואות התנ"ך מדברות על אלוהים ועל מה שהוא מוכן להקריב למען עמו. אנו נחקור יחד כמה מנבואות אלו. אך לפני כן, עלינו להבין את סיפור הרקע.

ירצח את אחיו הבל. חייהם המור-
שלמים הגיעו לקיצם.

הבטחת המשיח

אלוהים לא השאיר את עמו
ללא תקווה. השיר "אני מאמין",
שיהודים נרדפים רבים שרו אותו
במרוצת ההיסטוריה, הוא שיר
קצר המבוסס על עיקרון האמונה
השנים עשר מתוך שלושה עשר
עקרי האמונה של הרמב"ם.
מילים פשוטות אלו מזכירות לנו
הבטחה מבורכת ויקרה ללבנו:

א'. חווה החלה לפקפק באלוהים,
הפרה את הוראותיו וגרמה לאדם
לעשות את אותו הדבר.

הזוג המרדני חש לעומק את
השלכות החטא. הקשר שלהם
עם אלוהים נותק, וכאשר הוא
בא לחפש אותם בגן, הם ברחו
כדי להסתתר מפניו. אדם
האשים את חווה בחטאו, דבר
שהוביל לחוסר הרמוניה ביחסים
ביניהם. סבל והרס יהיו מעתה
מנת חלקם עלי אדמות. אדם
וחווה יחוו כאב עצום כשבנם קין

אני מאמין באמונה שלמה
בביאת המשיח, אני מאמין

מאמין בביאת המשיח
בביאת המשיח, אני מאמין
מאמין בביאת המשיח

ואף כי יתמהמה
בכל זאת אחכה לו
ואף כי יתמהמה
בכל זאת אחכה לו

בכל זאת אחכה לו
אחכה לו בכל יום שיבוא
בכל זאת אחכה לו
אחכה לו בכל יום שיבוא

אני מאמין.

הקב"ה השאיר לנו הבטחה נפלאה כבר מההתחלה, מיד לאחר חטאם של אדם וחוה. הוא הבטיח להם: "וְאֵיכָה אֲשִׁית בֵּינְךָ וּבֵין הָאִשָּׁה וּבֵין זֶרְעֶךָ וּבֵין זֶרְעָהּ. הוּא יִשׁוּפֶךָ רֹאשׁ וְאַתָּה תִּשׁוּפֶנּוּ עָקֵב" (בראשית ג': ט"ו).

השטן, המיוצג על ידי הנחש, החזיק בכוח המוות וההרס מאז ימי אדם וחוה. ואולם, הובטח שהצאצא - הזרע - של האישה יילחם בכוח זה ו"ימחץ" את ראש הנחש, ובכך יוביל להשמדתו.

אך למרות שעל פי נבואה זו ראש הנחש יימחץ, גם כתוב שעקבו של המשיח ייפגע - דבר המצביע על כאב ואבדן.

באיזה מחיר יושיע אלוהים את עמו? האם בדומה לסיפורן של מרגריט ואלי, גם מה' תידרש הקרבה עצמית על מנת להביא את הגאולה הסופית? האם הניצחון יהיה כרוך בסבלו של המשיח?

המשיח היה תקוותם של אדם וחוה ושל הדורות שבאו אחריהם. המילה משיח מופיעה בתנ"ך 39 פעמים, ותשע מאותן היקרויות מתארות בצורה חד-משמעית את המשיח כמי שעתיד לבוא כמושיע (שמואל א', ב': י', ל"ה; תהלים ב': ב'; כ': ז'; כ"ח: ח'; פ"ד: י'; חבקוק ג': י"ג; דניאל ט': כ"ה, כ"ו). בפרק הרביעי של מגזין זה נבחן לעומק את הנבואה בדניאל ט': כ"ה, כ"ו לגבי ביאתו של המשיח.

הוא יִשׁוּפֶךָ רֹאשׁ וְאַתָּה תִּשׁוּפֶנּוּ עָקֵב.

בראשית ג': ט"ו

הפניות

1. סיפור מתוך 2016, remember.org/escape, Elliot L., Hearst, "Escape from the List: Courage, Sacrifice, Survival, Remember.org".
2. זמין ב: העולם היהודי המודרני ואני - גישה אינטראקטיבית לבחינת זהות יהודית כיום, הסוכנות היהודית לישראל, 13 בנובמבר 2014. זמין ב: archive.jewishagency.org.

הכאב שבשיקום

02

האם חוויתם פעם את הכאב הנורא של הפרידה מאנשים שאתם אוהבים? ללא ספק, הוריהם של אלי והנרי מאוד רצו להיות עם ילדיהם. ייתכן וההחלטה לשלוח אותם משם שברה את לבם, ובכל זאת היו מוכנים להקרבה קשה זו, בתקווה שהיא תציל בסופו של יום את חיי ילדיהם.

האם ידעתם שגם אלוהים רוצה מאוד להיות עם בני עמו? הוא מעולם לא תכנן להיפרד מאיתנו או לא להיות מסוגל לראות אותנו פנים אל פנים. לפני שהחטא חדר לעולמנו, אלוהים התהלך יחד עם אדם וחוה בגן העדן בשעות הקרירות של הערב. נסו לדמיין לרגע את שמחתם, כשא־לוהים הציג בפניהם את יופייה המרהיב של הבריאה, כמו המפלים היפיפיים והשדות המור־ריקים והשופעים!

אלוהים ביקש ללמד אותם לקח חשוב באמצעות סבל זה.

תחשבו איך אדם וחווה בוודאי הרגישו כשראו את בעל החיים הראשון מת! הם מעולם לא נתקלו במוות לפני כן; אין ספק שאותו מחזה שבר את לבם. אך אלוהים רצה ללמד אותם לקח חשוב דרך כאב זה. בבראשית ג': כ"א כתוב: "וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשָּׁה-תּוֹ פֶּתָנוֹת עוֹר וַיִּלְבָּשֵׂם".

אלוהים לא השתמש בפשתן, כותנה או כל בד אחר כדי להלביש את אדם וחווה. במקום זאת, הוא הרג בעל חיים והשתמש בעורו כדי לכסות את השניים.

דרך ההקרבה של חיה זו, אדם וחווה למדו שהחטא גורם לכאב ומוות והוא דורש קרבן. לאחר מכן, אנו מגלים שהבל, בנם של אדם וחווה, הביא טלה כקרבן לאלוהים (בראשית ד': ד').

מימי אדם ועד תקופת בני ישראל במצרים, אנשי אלוהים הקריבו חיות. לדוגמה, נח הקריב קרבנות לה' לאחר המבול (בראשית ח': כ'). אברהם אבינו הקים מזבחות על מנת לתקשר עם אלוהים במהלך מסעו לארץ כנען (בראשית י"ב: ח'; י"ג: ד', י"ח). הבאת הקרבנות סימלה את צייתם של אנשי אלוהים לברית עם ה', שהבטיח להציל את עמו. בכל פעם שהם באו לפני אלוהים, הם הביאו עמם קרבן שסימל את השיקום העתידי של הקשר בין בני האדם לה'.

אך חיבור זה בין אלוהים לאנושיות נותק כשאדם וחווה בחרו שלא לציית לה'. מאחר ואלוהים קדוש, החטא אינו יכול לשהות בנוכחותו. החטא מנע מבני האדם לעמוד פנים אל פנים עם אלוהים.

כמו אבא שמוכן לעשות הכל כדי להיות עם ילדיו, ה' חיפש דרך להתחבר מחדש עם ברואיו, ולכן נתן להם את ההבטחה שבבראשית ג': ט"ו. בנוסף, הוא גם סיפק להם תזכורת ויזואלית לכך: מערכת המשכן וטקסיו המשקמים.

הקרבן הראשון

עיניה של רחל מלאו דמעות כשחיבקה את חיית המחמד האהובה שלה. הוא היה הכלב שלה כבר מעל עשור - אפילו לפני שלה ולבעלה נולדו ילדים. אך לאחר שהוא נשך איש מקצוץ ב ביתם וגם ילד בשכונה, רחל ידעה שהם לא יוכלו להמשיך להחזיק בו יותר. המחשבה על הוויתור עליו מילאה אותה בעצב. כאב האובדן של בעל חיים הוא קשה.

תכניתו של אלוהים להיות עם עמו

אלוהים נתן למשה הוראות מדויקות לגבי בניית המשכן: "כָּל־אֲשֶׁר אֲנִי מֵרְאֶה אוֹתְךָ - אֶת תְּבִנֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת תְּבִנֹת כָּל־כֵּלָיו - וְכֵן תַּעֲשֶׂה" (שמות כ"ה: ט'). ה' גם העניק לו הוראות לגבי הקרבנות שבני ישראל נדרשו להביא במסגרת עבודת המשכן; רובן מתועדות בספר ויקרא.

תורת הקרבנות: דרכו של אלוהים?

ספר ויקרא סיפק הוראות מדויקות עבור בני ישראל במקרה שהם חטאו במחנה. האדם שחטא נדרש לקחת בקר, כבש או עז ללא פגע או מום ולהוליד אותו למשכן שבמרכז המחנה. האדם נכנס בשערי המשכן וניגש למזבח הקרבן. שם, הוא סמך את ידיו

צאצאיו של אברהם הפכו לאומה גדולה במהלך שהותם במצרים. בשלב מסוים, הם שוע־בדו על ידי המצרים, ובתקופת עבדותם רבים מבני ישראל שכחו את הקשר המיוחד שלהם עם אלוהים. בעת שחרורם מהעבדות המצרית, ה' השתוקק להיות שוב קרוב לבני עמו.

דבריו של אלוהים מגלים לנו את לבו האבהי: "וַעֲשֵׂה לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתִי בְּתוֹכָם" (שמות כ"ה: ח'). למילה "שִׁכָּן" יש את אותו השורש - שכ"ן - כמו למונח "שכינה", המעידה על נוכחותו של אלוהים. נוכחותו של ה' שכנה בקרב עמו באמצעות המשכן במרכז המחנה.

שהם הביאו לו. אלוהים לא רצה שבני ישראל יבצעו סדרת טקסים ריקים מתוכן כמו העמים שמסביבם. דוד כתב על כך בתנ"ך: "כי לא תחפץ זבח ואתנה, עולה לא תרצה. זבחי אלהים רוח נשברה. לב-נשבר ונדכה אלהים לא תבזה" (תהלים נ"א: י"ח, י"ט). אלוהים ביקש שבני עמו יבינו את משמעות עונת העמוקה של הקרבנות ואת האופן שבו הם הצביעו על חידוש היחסים עמו.

אך למרבה הצער, עבודת המשכן החלה לאבד עם הזמן את משמעותה. רבים שכחו את תכליתם המרכזית של הקרבנות והביאו אותם כפולחן חסר תוכן, כמו העמים עובדי האלילים שמסביבם. חלקם אף פנו לאלוהים אחרים, בניסיון לפייס אותם במתנות ובמנחות.

ואולם, בשל אהבתו הגדולה, אלוהים לא ויתר על תכניתו להתאחד מחדש עם עמו - אומנם תוכנית שכרוכה בכאבים, אך שנויה עדה להביא לשיקום מלא.

על החיה והתוודה על חטאיו. ואז הגיע החלק הקשה ביותר - האיש עצמו לקח סכין ושיסע את גרונו של בעל החיים החף מפשע. האם אתם יכולים לדמיין את הדמעות שוודאי הציפו את עיניו של האדם כשהבין את תוצאת חטאו? הצער שלו היה למעשה טעימה קטנה מהכאב שהחטא גורם בעולמנו.

קרבנות אלו לא היו ניסיון למצוא חן בעיני ה'. עמו של אלוהים היה שונה לחלוטין מהשבטים שהקיפו אותו במסורת פוטמיה העתיקה. בניגוד לאותם עמים - בני מואב, בני עמון והפלישתים, שנהגו להקריב את ילדיהם על מנת לפייס את האלים צמאי הדם שלהם - עבודת השם הייתה שונה בתכלית. תורת הקרבנות נועדה להזכיר לעם שהחטא גורם למוות ולניתוק. הסליחה והשיקום מתאפשרים אך ורק באמצעות קרבן.

לבם של בני עמו היה חשוב יותר בעיני ה' מאשר הקרבנות

זבחי אלוהים רוח נשברה.

תהלים נ"א: י"ח

משיח סובל?

03

נערה התכווצה מרוב פחד בשעה שעמדה על הבמה בשוק העבדים בכיכר העיר הומה אדם. בתקופה שהעבדות הייתה עדיין חוקית בארצות הברית, אותה נערה נלקחה ממשפחתה ומביתה בניגוד לרצונה והפכה לחלק מסחר נורא זה.

היא ידעה שהיו סיכויים קלושים שאדון אדיב יקנה אותה. כל הגברים נראו כה קשוחים ואכזריים. חלקם נשאו שוטים. אדון עבדים גס ניגש אל הנערה, כשעיניו סורקות אותה מכף רגל ועד ראשה. היא השפילה את מבטה אל רגליה ונמנה מקשר עין איתו.

מיד לאחר מכן, החלה המכירה הפומבית. המכירה נמשכה זמן מה, והסכומים המשיכו לעלות. לפתע, איש חדש - עם מבט נחוש - הצטרף למכרז. בבקשה, אל תיתן לו

שילם עבורה כסף רב כל כך. איזה ערך היה לה בעיניו?
לפני שהגיעו לכניסה לבית, האיש הסתובב אליה. פניו התרככו והוא הביט בה בעיניים טובות.

"ייתכן ואת שואלת את עצמך מדוע רכשתי אותך", הוא אמר. "אשתי ואני רכשנו אותך כדי שתוכלי להיות חופשית. נגדל אותך כפי שהיינו מגדלים את בתנו, וכשתבגרי מספיק נעזור לך להתאחד עם משפחתך."

הנערה לא האמינה למשמע אוזניה! האם היא אכן חופשית? ואכן השבועות והחודשים שלאחר מכן איששו את דבריו. האיש ואשתו לא היו עשירים, אבל הם הרעיפו עליה אהבה, דאגה והגנה, סיפקו את כל צרכיה הבסיסיים ודאגו לחי-

לקנות אותי, התפללה הנערה בלבה, למרות שידעה היטב שלהעדפתה לא הייתה כל משמעות; אחרי הכל, היא הייתה רק שפכה.

האיש היה נחוש לקנות אותה. לבסוף, מתחרו סירב להציע מחיר גבוה יותר. היא נמכרה לאיש שממנו חששה יותר מכל.

כשהמכירה הפומבית הסתיימה והקהל התפזר, סימן אדון העבדים עם היד לנערה שזה עתה רכש. "בואי." היא הלכה אחריו בצעדינות, מלאת חששות לגבי מה שהעמיד צופן לה.

ביתו של האיש היה לא רחוק מהעיר, ועד מהרה הם התקרבו אליו. זו הייתה בקתה פשוטה - שונה בתכלית מהבתים המפוארים של בעלי האחוזות העשירים. הנערה שאלה את עצמה מדוע הוא

מ"ז: ד'; מ"ח: י"ז; מ"ט: ז', כ"ו;
 נ"ד: ה', ח'; נ"ט: כ'; ס': ט"ז;
 ס"ג: ט"ז. בני ישראל היו זקוקים
 לגאולה מאויביהם, אך הייתה
 להם בעיה עמוקה יותר: הם היו
 זקוקים למעשה לגאולה מן החטא,
 על מנת שיוכלו להתחבר שוב עם
 אלוהים. ישעיהו כותב, "כִּי אִם־
 עֲוֹנֹתֵיכֶם הֵיוּ מִבְּדָלִים בֵּינְכֶם לְבִין
 אֱלֹהֵיכֶם וְחַטָּאוֹתֵיכֶם הִסְתִּירוּ פָנִים
 מִכֶּם מִשְׁמוּעַ" (ישעיהו נ"ט: ב').
 אך מה היה הפתרון לבעיית
 החטא והניתוק מאלוהים?

העבד בספר ישעיהו

בישעיהו נ"ג המילה גואל אינה
 מוזכרת, אך כתוב שם על אחד
 שיישא "חֶטָּא רַבִּים" (ישעיהו נ"ג:
 י"ב). מיהו אותו אחד? הקב"ה,
 המדבר בישעיהו נ"ג: י"א מציג
 אותו כ"צַדִּיק עֲבָדִי".

נוכה. חייה השתנו לתמיד, שכן
 היא נגאלה.

הגאולה בתנ"ך

הגאולה היא מושג תנ"כי חשוב.
 חג הפסח מזכיר לנו את סיפורם
 של אבותינו שהיו עבדים במצרים.
 אנו זוכרים את האופן שבו אלוהים
 גאל אותם. הגאולה היא הרבה
 מעבר לשחרור מעבדות. הגאולה
 כרוכה בשיקום מוחלט. פסח הוא
 גם תזכורת לגאולה הקרובה של
 עמו של אלוהים על ידי המשיח.
 בזמן ההוא, כשחייהם של אנשי
 אלוהים יחזרו להיות כפי שהיו
 לפני החטא, הם יחיו באושר במל־
 כותו של המשיח.

ספר ישעיהו מתאר את אלוהים
 כגואל 13 פעמים. אזכורים אלו
 מופיעים בפרקים הבאים: ישעיהו
 מ"א: י"ד; מ"ג: י"ד; מ"ד: ו', כ"ד;

◀ הוא נראה "נגוע, מכה אלהים ומענה" (פסוק ד).

◀ הוא סבל עבור חטאי (או עוונות) העם (פסוקים ה, ח, י, יא).

◀ הוא היה "כִּשָּׁה [המובל] לטבח" ו"נגזר מארץ חיים" (פסוקים ז, ח).

קטע זה על העבד הסובל יוחס לעתים קרובות לעם ישראל משום שהוא מזכיר את הייסורים שעמו של אלוהים חווה במרוצת ההיסטוריה.

עם זאת, עבד זה היה עתיד לסבול עבור חטאי עמו של אלוהים; הוא יישא אותם בעצמו. אם כן, לא ייתכן שעבד זה יסמל את עמו של אלוהים; עליו להיות מישוהו נבדל ממנו.

המדרש מציע לנו תובנה מעניינת לגבי ישעיהו נ"ג:

"משיח צדקנו, אף על פי שאנו אבותיך, אתה גדול ממנו, מפני שסבלת עוונות בנינו ועברו עליך מידות קשות [...] והיית שחוק ולעג באומות העולם בשביל ישראל [...] וצפד עורך על עצמך וגופך יבש היה כעץ; ועיניך חשכו מצום, וכחך יבש כחרס - כל אלו מפני עוונות בנינו."

(פסיקתא רבתי ל"ז: א)¹

האם ישעיהו נ"ג אכן מתייחס למשיח?

אחת המסורות בתלמוד, במסכת סנהדרין, לגבי ישעיהו

רבים ממהרים להציע ש"עבד" ה' זה בספר ישעיהו הוא עם ישראל. הם מביאים כראיה פסוקים כגון ישעיהו מ"א: ח', ט': "וְאַתָּה יִשְׂרָאֵל, עַבְדִּי, יַעֲקֹב אֲשֶׁר בְּחַרְתִּיךָ, זָרַע אֲבֹרָהּ אֲהַבִּי - אֲשֶׁר הִחַזְקְתִּיךָ מִקְצוֹת הָאָרֶץ וּמֵאֲצִי-לֶיָּהּ קָרָאתִיךָ וְאָמַר לְךָ 'עַבְדִּי-אַתָּה' - בְּחַרְתִּיךָ וְלֹא מֵאֲסִיתִיךָ."'

ואכן, קטע זה מתייחס בבירור לעם ישראל, צאצאם של אברהם ויעקב.

ואולם, בקטעים אחרים המציינים את המילה "עבד" ניתן להבחין במעבר מעבד קולקטיבי לעבד יחיד. לדוגמה, בישעיהו מ"ט: ה', ו', המילה "עבד" מצביעה על פרט:

"וְעַתָּה אֶמַר יְהוָה יוֹצְרִי מִבֶּטֶן לְעַבְדִּי לוֹ, לְשׁוּבָה יַעֲקֹב אֵלָיו וְיִשְׂרָאֵל לֹא (לוֹ) יֵאָסֶף. וְאֶכְבֵּד בְּעֵינֵי יְהוָה וְאַלְהֵי הָהָה עֲזִי. וְיֵאמַר: נָקַל מִהָיֹתְךָ לִי עַבְדִּי לְהַקִּים אֶת-שְׁבִטִי יַעֲקֹב וּנְצִירִי (וְנִצּוּרִי) יִשְׂרָאֵל לְהָשִׁיב."

עבד זה "ישיב את נצורי ישראל." הוא אינו יכול להיות בעצמו ישראל. עליו להיות מישוהו אחר - לא ישראל.

בואו נבחן את תיאורו של העבד בישעיהו נ"ג:

◀ הוא היה בזוי ודחוי על ידי בני אדם (פסוק ג).

◀ הוא נשא את הייסורים והצער של העם (פסוק ד).

הוא נשא את המחלות שלנו וסבל את הכאבים שלנו

תלמוד בבלי, מסכת סנהדרין צ"ח ע"ב.

וחטאיהם של בני עמו. אפילו כתוב עליו ש"נָזַר מֵאֶרֶץ חַיִּים" (ישעיהו נ"ג: ח') - תיאור של מוות. הייתכן שגאולתו של ה' תבוא באמצעות קרבן המשיח עבורנו?

זהו אינו הקטע המקראי היחידי המדבר על כך שהמשיח ייפגע בצורה כלשהי. שמו מופיע גם בדניאל ט', אחד הקטעים הנבואיים המדהימים ביותר במקרא. על פי פסוק כ"ו, המשיח צפוי "להיכרת", דהיינו למות. בואו נבחן פסוק זה יותר לעומק.

נ"ג מציגה את המשיח כמי שנושא את ייסוריהם ואת מחלותיהם של בני האדם:

"מה שמו של המשיח? [...] חכמינו אמרו: ' המצורע, על פי בית רבי, שכן נאמר, אֶכֶן חֲלִינִי הוּא נָשָׂא וּמְכַאֲבֵינוּ סְבָלָם וְאַנְחָנוּ חֲשָׁבָנָהוּ נְגוּעַ מְכָה אֱלֹהִים וּמַעֲנָה."²

אם כן, ניתן להבין שישעיהו נ"ג מצביע על משיח אשר בבואו יזדהה עם סבלם, מחלותיהם

הפניות

1. פסיקתא רבתי פיסקא ל"ז.
2. תלמוד בבלי, מסכת סנהדרין צ"ח ע"ב.

A man with a beard and long hair, wearing a brown and white robe, is seated on a balcony. He is looking out over a city with a large blue building and a domed structure in the background. The scene is set against a backdrop of green trees and a blue sky with clouds.

נבואה על בואו של המשיח

04

דניאל כרע ברך ביראת כבוד ליד חלונו, כפי שנהג לעשות במשך יותר משבעה עשורים. הוא היה אחד מהשבויים היהודים שנלקח לבבל, אך שנים רבות חלפו מאז שרגליו דרכו לראשונה על אדמה זו, שकेת נשלטה על ידי ממלכת מדי-ופרס. הוא היה אז רק נער שבוי, מנותק מכל דבר מוכר לו, צועד אל עבר ארץ זרה. משפחתו ככל הנראה נרצחה - הבבלים לא ראו בהם ערך. אך בדניאל הם ראו פוטנציאל. יחד עם צעירים רבים בני גילו, הוא נבחר בצו מלכותי לקבל את ההשכלה הגבוהה ביותר בבבל.

כבר מהרגע הראשון, דניאל ניצב מול אתגרים. הסביבה החדשה הייתה מאוד שונה מהתרבות היהודית שבה הוא גדל. המבחן הראשון שלו הגיע כאשר מעדני המלך הונחו לפניו ולפני הצעיר-

תפילת דניאל למען ישראל

כשדניאל כרע ברך להתפלל בשנה הראשונה לשלטונו של המלך דריווש, הוא ללא ספק הרהר באופן שבו אלוהים בירך אותו והוביל אותו עד לאותה נקודה.

אבל הוא היה גם מוטרד. התקופה של 70 שנה עמדה להסתיים. האם אלוהים לא יקיים את הבטחתו שנתן דרך ירמיהו הנביא? "לפי מלאת לבבך שבעים שנה אפקד אתכם והקמתי עליכם את דברי הטוב - להשיב אתכם אל המקום הזה [...] וקראתם אתי והלכתם והתפללתם אלי ושמעתי אליכם. ובששתים אתי ומצאתם, כי תדרשני בכל-לבבכם" (ירמיהו כ"ט: י, י"ב, י"ג).

דניאל היה נחוש בדעתו לבקש בכל לבו את סליחתו של אלוהים על חטאי עמו, כדי שבני ישראל יורשה לחזור לארצם. הוא לבש שק ופיזר אפר על ראשו כאות לאבל. הוא התפלל לאלוהים והתוודה על חטאי עמו:

"אָנָּא אֲדֹנָי, הָאֵל הַגָּדוֹל
וְהַנּוֹרָא, שְׁמִר הַבְּרִית
וְהַחֲסֵד לְאַהֲבָיו וּלְשִׁמְ-
ךָ מִצְוָתֶיךָ. חָטְאוּנוּ וְעֲוִינוּ
וְהִרְשַׁעְנוּ (הִרְשָׁעָנוּ) וּמָרְדָּנוּ
וְסוּר מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ"
(דניאל ט': ד', ה').

למרות שדניאל נשאר תמיד נאמן לאלוהים, הוא בחר להזהר דהות עם עמו ועם חטאיו. הוא

רים שאתו (דניאל א': ח'-ט"ז). אך דניאל החליט לא לאכול מזון זה, מאחר והוא הוקדש לאלילים. לאחר מכן, דניאל קיבל שם חדש, של אחד האלים הבבליים, ונאלץ ללמוד שפה חדשה. כל אותם שינויים היו למעשה ניסיונותיהם של הבבלים להטמיע את דניאל בתרבותם. כך נצליח לגרום לו להתאים את עצמו אלינו ולשכוח את זהותו היהודית, הם חשבו. ואולם, דניאל בחר להישאר נאמן לאלוהים, וה' בירך אותו בשפע על כך.

אלוהים העניק לדניאל ולחבריו חכמה ובינה עליונה, מה שהוביל לקידומם לתפקידים ניהוליים בממלכת בבל. כשהמלך נבוכדנצר חלם חלומות רעים, דניאל, בחכמה שניתנה לו על ידי אלוהים, הצליח לפרשם (דניאל ב'). לבסוף, בזכות השפעתו של דניאל, המלך הפגאני החל להאמין בה'.

בתום מלכותו של נבוכדנצר, בבל נכבשה על ידי האימפריה הפרסית. אך גם במצב פוליטי סוער זה, אלוהים שמר על חייו של דניאל, והוא שוב מצא חן בעיני המלך-הפעם, המלך דריווש.

לאורך כל אותם אירועים, דניאל שמר בזיכרונו את ההבטחה שאלוהים נתן דרך הנביא ירמיהו: שלאחר 70 שנות גלות, אלוהים ישיב את עמו לארצו.

ובין בְּדָבָר וְהָבֵן בַּמֶּרְאָה, " אמר גבריאל (דניאל ט': כ"ב, כ"ג).
 החזון נפתח בנבואה על תקופת
 זמן מיוחדת:

"שְׁבַעִים שָׁבָעִים נִחְתָּד עַל-עֲמֻד
 וְעַל-עִיר קִדְשָׁךְ" (דניאל ט': כ"ד).
 70 שבועות שווים ל-490 ימים.
 כאשר אלוהים מדבר דרך נבואות,
 הימים מסמלים שנים. לדור-
 גמה, כאשר ה' הורה לנביא יחז-
 קאל לשכב על צדו מספר מסוים
 של ימים - כל אחד מימים אלו
 סימל שנה (יחזקאל ד': ה', ו').
 גם במקרה נוסף, כשה' ציווה
 על בני ישראל להישאר במדבר
 במקום להיכנס לארץ המובטחת,
 הוא התייחס לאותו העיקרון:
 "בְּמִסְפַּר הַיָּמִים אֲשֶׁר תִּרְתָּם אֶת
 הָאָרֶץ, אַרְבָּעִים יוֹם - יוֹם לַשָּׁנָה,
 יוֹם לַשָּׁנָה תִּשְׁאוּ אֶת עֹנֹתֵיכֶם - אַךְ-
 בָּעִים שָׁנָה, וַיִּדְעֻתֶם אֶת תְּנוּאֹתַי"
 (במדבר י"ד: ל"ד).

עיקרון נבואי זה של
 "יום לשנה" מקובל
 גם על ידי חוקרים
 ופרשנים יהודים, המפ-
 רשים את שבעים השבועות
 בקטע זה באותה צורה.¹ על
 פי עיקרון זה, שבעים השבר-
 עות הנבואיים בדניאל ט'
 מסמלים 490 שנים מילר-
 ליות. במילים אחרות:
 70x7 ימים = 490 ימים
 נבואיים = 490 שנים
 ממשיות.

כלל את כל בני ישראל בתפילתו
 והתחנן עבורם שיקבלו חסד
 וסליחה מאלוהים:

"הִטָּה אֱלֹהֵי אֲזָנְךָ, וּשְׁמָע!
 פָּקְחָה (פָּחַח) עֵינֶיךָ וּרְאָה שֶׁ-
 מִמֶּתִּינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמֶךָ
 עָלֶיהָ. כִּי לֹא עַל-צַדִּיקֵינוּ אֲנִחְנוּ
 מִפִּילִים תַּחֲנוּנוּנוּ לְפָנֶיךָ, כִּי עַל-
 רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. אֲדֹנִי, שְׁמָעָה!
 אֲדֹנִי, סִלָּחָה! אֲדֹנִי, הִקְשִׁיבָה
 וַעֲשֵׂה, אֵל תִּתְאַחֵר! לְמַעַן אֱלֹהֵי,
 כִּי שְׁמֶךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמְּךָ"
 (דניאל ט': י"ח, י"ט).

שבעים השבועות

ה' לא התעלם מתפילתו של
 עבדו דניאל. הוא שלח אליו את
 המלאך גבריאל עם חזון מיוחד.
 "דָּנִיֵּאל, עֲתָה נִצָּאתִי לְהִשְׁכִּילְךָ
 בִּינָה: בְּתִחְלָת תַּחֲנוּנֶיךָ, נִצָּא דָבָר
 וְאֲנִי בָאתִי לְהַגִּיד כִּי חֲמוּדוֹת אֶתָּה

עמו אליו. אל תשכחו, תכליתו של ה' לאורך כל הדרך הייתה לשכון בקרב עמו. בנבואה זו שניתנה לדניאל, ה' הבטיח שתוך 490 שנה תימצא דרך לשים קץ לחטאים ולספק סליחה ופיוס.

שימו לב שבקטע זה חוסר הציות לאלוהים מתואר באמצעות שלוש מילים שונות: חטא, פשע ועוון. אלוהים ביקש לטפל בכל היבטיו של החטא ובאופן שבו הוא הפריד בינו לבין עמו.

בנוסף, גם כתוב שאלוהים יביא "צֶדֶק עֲלֵמִים". המונח המוזכר כאן הוא צדק, שמשמעו "חפות מפשע, כאילו מעולם לא חטאת".

לא רק שהחטא יטופל כראוי, אלא שה' גם יטהר את בני עמו כאילו מעולם לא חטאו! הסליחה המדורגת ברת בנבואה על 490 השנים נועדה להיות מוחלטת - דבר המתאפשר אך ורק באמצעות המשיח.

ציר הזמן של הנבואה

סליחה מדהימה ומוחלטת זו עמדה להתממש במסגרת הזמן של 490 השנים. אך כדי לדעת את העיתוי המדויק של אירוע זה, אנו זקוקים לנקודת מוצא לנבואה. החדשות הטובות הן שגבריאל אכן אמר לדניאל מה היא נקודת מוצא זו! בדניאל ט': כ"ה, הוא אמר, "וְתֵדַע וְתִשְׁכַּל: מִן מִצְרָאִיִּם לְהִשָּׁב וּלְבָנוֹת יְרוּשָׁלַם עַד מָשִׁיחַ נָגִיד, שְׁבָעִים שָׁבָעָה וּשְׁבָעִים שָׁשִׁים וּשְׁנָיִם."

בתנ"ך, למספרים ישנה חשיבות רבה. עובדה זו תקפה גם לגבי אורכה של נבואת זמן זו. למספר שבע הייתה חשיבות גדולה בחיים הכלכליים של היהודים, שכן מדי שבע שנים הייתה שנת שמיטה - השנה שבה כל החובות בוטלו. לאחר שבעה מחזורי שמיטה, השנה החמישים הייתה היובל, השנה שבה העבדים השתחררו והאדמות שנמכרו חזרו לבעליהן המקוריים (ויקרא כ"ה: ח' - י'). אך מה צפוי היה לקרות במהלך תקופה זו של 490 שנה? המלאך גבריאל המשיך:

"שְׁבָעִים שָׁבָעִים נְחֻתָּךְ עַל-עַמְּךָ וְעַל-עִיר קְדֻשְׁךָ, לְכָלֵּא הַפֶּשַׁע וּלְחַתֵּם (וּלְהִתָּם) חֲטָאוֹת (חֲטָאוֹת) וּלְכַפֵּר עֲוֹן וּלְהַבִּיא צֶדֶק עֲלֵמִים וּלְחַתֵּם חֶזֶן וּנְבִיא וְלַמָּשִׁחַ קֹדֶשׁ קְדָשִׁים" (דניאל ט': כ"ד).

הנבואה על שבעים השבועות מסמלת את סליחתו של השם וביטול החובות. נבואה זו ניתנה כתשובה לתפילתו של דניאל! אלוהים שמע את תחנונו! ניו לסליחה עבור עמו והשיב לדניאל בשתי דרכים. ראשית, כפי שההיסטוריה מגלה לנו, העם היהודי חזר בצורה ניסית לארצו בתום 70 השנים שירמיהו ניבא עליהן.

אך לאלוהים הייתה תכנית גדולה אף יותר כדי להחזיר את

נבואה זו ניתנה כתשובה לתפילתו של דניאל!

בשנה השביעית של המלך ארת-
חשסתא (עזרא ז': ח'). על סמך
מקורות היסטוריים רבים, כגון
הקאנון של תלמי ולוח השנה
היהודי, השנה השביעית של ארת-
חשסתא התקיימה ב-457 לפנה"ס.
שנה זו מספקת את נקודת
המוצא שלנו.

על פי הנבואה בדניאל ט', מצו
זה לבנייתה מחדש של ירוש-
לים ב-457 לפנה"ס ועד לביאתו
של המשיח תעבור תקופה של
"שְׁבַעִים שְׁבַעָה וְשֶׁבַעִים שָׁנִים
וְשָׁנִים" - סך הכל 69 שבועות או
483 ימים. לאור העובדה שיום
נבואי שווה ערך לשנה מילולית,
מדובר ב-483 שנים.

מה אמור היה להתרחש בתום
תקופה זו? האם תקופה זו
התייחסה ל-70 השנים המילוליות
שניבא ירמיהו, או ל-70 השבועות
הנבואיים שתוארו לדניאל? אלו
שתי נבואות זמן נפרדות, וחשוב
להבחין ביניהן. דניאל אכן ציפה
למשיח שישחרר את ישראל משר-
ביו, ואותו משיח אכן הגיע לאחר
70 השנים שירמיהו ניבא עליהן
בדמותו של המלך הפרסי כורש
(ישעיהו מ"ה: א').

אך אלוהים עמד להשיב לתפילתו
של דניאל בצורה משמעותית יותר.
במהלך 70 השבועות (490 שנה),
משיח אוניברסלי יגיע כדי לגאול
את האנושות מבעיה עמוקה יותר
- בעיית החטא. יהיה הוא משיח
היובל (ישעיהו ס"א: א', ב'), שיבשר

היסטוריונים מזהים שלוש
הכרזות שונות שניתנו לבנייתה
מחדש של ירושלים:

1 הכרזת כורש הגדול ב-537

לפנה"ס (עזרא א').

2 הכרזת דרייוש הראשון ב-521

לפנה"ס (עזרא ו').

3 הכרזת ארתחשסתא הראשון

ב-457 לפנה"ס (עזרא ז').

התאריך השלישי תואם בצורה
הטובה ביותר את הצו לשקם ולב-
נות מחדש את ירושלים, שכן הוא
כולל ואף משלים את שתי ההכר-
זות הקודמות. ההכרזה השלישית
לא רק אפשרה את בנייתה מחדש
של ירושלים, אלא ביססה את
כוחה הפוליטי של ישראל, מאחר
וארתחשסתא התיר לעזרא למנות
שופטים ודיינים על העם (עזרא
ז': כ"ה).

בעזרא ו': י"ד כתוב: "זִקְנֵי
הַיְּהוּדִים בָּנוּ וְהִצְלִיחוּ בְעִידוּד
נְבוּאֵת חֲגִי הַנְּבִיא וְזִכְרָהּ בֶן עֲדוּא.
הֵם הִשְׁלִימוּ אֶת הַבְּנִיָּה כְּמִצְוַת
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וּבְמִצְוַת כֹּרֶשׁ, דָּרְיֹוֹשׁ
וְאַרְתַּחְשֶׁשְׁתָּא מֶלֶךְ פָּרֶס."

בעזרא ז' מופיעה ההכרזה
במלואה, ושם כתוב שהיא ניתנה

70 שבועות =

"וְאַחֲרֵי הַשְּׁבַעִים שָׁשִׁים וּשְׁנָיִם יָפֶרֶת מְשִׁים וְאֵין לוֹ".

יִיכָרֶת? לְכַאוּרָה, דִּימוֹי זֶה אֵינוֹ עוֹלָה בְּקִנָּה אֶחָד עִם תְּפִיסָתָנוּ לְגַבִּי מִשִּׁיחַ מִנְצָח! שׁוֹרֵשׁ הַמִּילָה "יִיכָרֶת" הוּא כֶּרֶת. מִשְׁמַעוֹתָיו שֶׁל שׁוֹרֵשׁ זֶה הֵיחָא "לְהַשְׁמִיד אוֹ לְהַכֹּחַ חֵיד", וּבִתּוּרָה הוּא מִשְׁמַשׁ לְעֵתִים קְרוּבוֹת בַּהֲקִשְׁרִים שֶׁל גִּזְרֵי דִין מוֹת. לְדוּגְמָה, בּוֹיְקָרָא י"ח: כ"ט כְּתוּב: "כִּי כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִכָּל הַתּוֹעֲבֹת הָאֵלֶּה וְנִכְרְתוּ [כֶּרֶת] הֵן פְּשׁוֹת הָעֹשֶׂת מִקְרָב עִמָּם."

הָאֵם הַמִּשְׁחָא אֲכָן יִידוֹן לְמוֹת? לְמוֹנָח כֶּרֶת יִשְׁנָה מִשְׁמַעוֹת נּוֹסֶפֶת. הַמִּילָה קְשׁוּרָה גַּם כֵּן לְכִרִיתֵת בְּרִיתוֹת וּלְקִרְבָּנוֹת הַנֶּלֶוֹ וְיִים לְבִרִיתוֹת אֵלֹהִים.

לְדוּגְמָה, בְּבִרָאשִׁית ט"ו, אֱלֹהִים כֶּרֶת בְּרִית עִם אֲבֵרָה וְהַבְטִיחַ לוֹ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן. בְּפִסּוֹק י"ח כְּתוּב: "בַּיּוֹם הַהוּא כָּרַת יְהוָה אֶת אֲבָרָם בְּרִית לֵאמֹר: לְזָרְעֶךָ נִתְּנִי אֶת הָאֶרֶץ הַזֹּאת, מִנְּהָר מִצְרַיִם עַד הַנְּהָר הַגָּדֹל, נְהַר פָּרָת."

עַל הַיּוֹם שֶׁבוֹ אֱלֹהִים יִבְרָא "שְׁמַיִם חֲדָשִׁים וְאֶרֶץ חֲדָשָׁה" (יִשְׁעִיהוּ ס"ה: י"ז). בְּעַת הַהִיא כָּבֵד לֹא יָהִיָּה כָּל חֲטָא שִׁישְׁחִית אֶת יוֹפִיו שֶׁל כְּדוֹר הָאֶרֶץ וְאֶת הַחִיבוֹר שֶׁה' מִשְׁתַּקֵּק שִׁיחִיהָ לוֹ עִם עַמּוֹ. אֱלֹהִים וְהַאֲנוּ שׁוֹת סוֹף סוֹף יִתְאַחֲדוּ.

קרבן לא צפוי

בְּמַבֵּט לְאַחֲרוֹר עַל חֵיד, הָאֵם אֵי פַעַם חוּוִית חוּוִית בְּלִתי צְפוּיוֹת? יִיתְכֵּן וְהָיוּ אֱלֹהִים חוּוִית שְׁלִילִיּוֹת אוֹ מֵאֲתַגְרוֹת. סְבִיר לְהִנִּיחַ שְׁאֵלִי רוֹדְרִיגֵז לֹא יִדְעָה מֵרֶאשׁ מַה יִּידְרֹשׁ מִמֶּנָּה עַל מִנֵּת לְשִׁרּוֹד אֶת הַשּׁוּאָה. הָאֵם הִיא צְפִתָּה שֶׁלְעוֹלָם לֹא תִרְאֶה אֶת הוֹרִיהָ שׁוֹב? הָאֵם הִיא יִדְעָה שֶׁהֵם יִיסְפּוּ בְּמַחְנֶה רִיכוּז לְאַחֲרֵי שֶׁשְׁלָחוּ אוֹתָהּ לְהַסְתֵּת בְּאֶזֶר כְּפָרִי? סְבִיר לְהִנִּיחַ שֶׁלֹּא.

הַנְּבוּאָה בְּדִנְיָאֵל ט' גַּם כּוֹלֶלֶת חֶלֶק בְּלִתי צְפוּי - קְרָבֵן הַכִּרְחִי לְסִלִּיחַת חֲטָאֵיו וּלְשִׁחְרוּר עַמּוֹ שֶׁל אֱלֹהִים. דְּנִיָּאֵל ט': כ"ו מִמִּשְׁיךְ,

"מן-מצא דבר להשיב ולבנות ירושלים"

הברית: "וְהָיָה בְּיָמֵינוּ [המשיח] הַגָּבִיר בְּרִית לְרַבִּים שְׁבוּעַ אֶחָד, וְחָצִי הַשְּׁבוּעַ יִשְׁבֵּית זָבַח וּמִנְחָה."

באמצעות מותו, המשיח יקיים את הברית שאלוהים כרת בתחילה עם אדם וחווה - דהיינו, ההבטחה שצאצא האשה יפגע בראשו של הנחש. יתרה מזו, הגשמת הברית תוביל להתגשמות תורת הקרבנות והמנחות, שכן כל אלה הצביעו על המשיח, שימות למען מחילת החטאים ויאחד מחדש את אלוהים עם האנושות. הנבואה קיבלה תפנית בלתי צפויה ואולי אף לא רצויה. האם המשיח בדניאל ט' ימות למען ההגשמה המוחלטת של ברית זו? האם תורת הקרבנות שאלוהים ייסד אכן הצביעה על קרבנו הגדול של המשיח?

בירמיהו ל"ד: י"ג, ה' עצמו מכריז: "אֲנִי כְרַתִּי בְרִית אֶת אֲבוֹ-תֵיכֶם בַּיּוֹם הַזֶּה אוֹתָם מֵאֲרָץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים." יחד עם אותה ברית, הוא גם ייסד את עבודת המשכן. באמצעות הקרבנות במשכן, האנשים קיבלו סליחה על חטאיהם. בויקרא י"ז: י"א מובחר: "כִּי נֶפֶשׁ הַבָּשָׂר בָּדָם הוּא וְאֲנִי נִתְּתִיו לָכֶם עַל-הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּר עַל-נַפְשֹׁתֵיכֶם - כִּי הַדָּם הוּא בִנְפֹשׁ יִכָּפֵר" (ראו גם ויקרא ד'-ז').

זכרו, תכליתן של 490 השנים בנבואה זו הייתה "לְכַלֵּא הַפָּשַׁע, לְהִתֵּם חֲטָאת וּלְכַפֵּר עֲוֹן" (דניאל ט': כ"ד) - אותה תכלית בדיוק שלשמה אלוהים כרת ברית עם עמו וייסד את תורת הקרבנות. ושימו לב לא להחמיץ את מה שכתוב בדניאל ט': כ"ז לגבי

הפנייה

1. Rabbi Hersh Goldwurm, Daniel: A New Translation with Commentary, Anthologizing from Talmudic, Midrashic and Rabbinic Sources, 2nd ed. (New York, NY: ArtScroll Mesorah Publications, 1979).

A close-up illustration of a hand placing a puzzle piece into a larger assembly on a wooden surface. The puzzle piece being placed features a white lamb lying down. Other puzzle pieces around it show a landscape with trees and a red sky. The text is overlaid on the right side of the image.

מיהו המשיח בדניאל ט'?

05

ה אם ניסיתם פעם להרכיב פאזל גדול - עם 500 או אפילו 1,000 חלקים? אם כן, אז אתם ודאי מכירים את תחושת הסיפוק כאשר התמונה מתהווה מול עיניכם חלק אחר חלק. אך ייתכן שגם תרחיש זה מוכר לכם: אתם סורקים בעיון רב את החלקים, בחיפוש אחר חלקים שיתאימו לחורים מסוימים, וכשנדמה לכם שמצאתם חלקים מתאימים, אתם בודקים אותם. לעתים, נדמה שהחלקים מתאימים באופן מושלם! זה בטוח יתאים לשם, אתם חושבים. אך כאשר אתם בודקים אותם, אתם מגלים שחיבורם מגושם ומאולץ.

לעתים אנו עושים את אותו הדבר בקריאת התנ"ך. אנו יוצאים מתוך נקודת הנחה שרעיונות או מושגים מסוימים נכונים. לאחר מכן, אנו מנסים

להתאים אותם לטקסט המקראי. לבסוף, הפרשנות נראית לכאורה מתאימה, אך היא מאולצת. סכנה זו קיימת גם לגבי הנבואה בדניאל ט'. לאחר שחקרנו נבואה זו, נשארנו עם מספר שאלות: אם הנבואה של 490 השנים אכן החלה ב-457 לפנה"ס, מדוע היא לא הסתיימה בשנת 34 לספירה? האם זאת אומרת שהמשיח כבר בא? ויותר חשוב, מיהו המשיח? על מנת להתאים לתיאור בנבואה זו, אדם זה היה צריך:

- < להתחיל את כהונתו בדיוק 483 שנים לאחר 457 לפנה"ס (27 לספירה).
- < לטעון שהוא המשיח.
- < לגלות בחייו את מעלותיו של העבד הסובל, המתואר בישעיהו נ"ג.
- < להגשים את עבודת המשכן של ישראל ולמות שלוש וחצי שנים לאחר מכן.

רק איש אחד בכל ההיסטוריה המתועדת עולה בקנה אחד עם תיאור זה בצורה מושלמת: ישוע. בואו נבחן את הראיות.

הראיות שישוע הוא המשיח בדניאל ט'

הנבואה בדניאל ט' משתרעת לאורך 69 שבועות (483 שנים מילור ליות) עד ל"משיח, נגיד." כשאנו סופרים 483 שנים החל מ-457

לפנה"ס (פלוס 1, מאחר ולא קיימת שנת 0), אנו מגיעים ל-27 לספירה - הזמן ההיסטורי המדויק שבו ישוע החל את כהונתו. כיצד אנו יודעים שהוא התחיל אז את כהונתו?

בספר לוקס כתובה השנה המדויקת שבה ישוע נטבל בנהר הירדן. בלוקס ג': כ"א, כ"ב כתוב: "בַּאֲשֶׁר נִטְבַּל כָּל הַעָם נִטְבַּל גַּם יֵשׁוּעַ; וּבְעוֹדוֹ מִתְפַּלֵּל נִפְתָּחוּ הַשָּׁמַיִם וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ נִרְדָּה עָלָיו בְּדִמּוֹת גִּשְׁמִית כִּיּוֹנָה, וְקוֹל הָיָה מִן הַשָּׁמַיִם: 'אַתָּה בְּנִי אֱהוֹבִי, בְּדָ חֲפָצְתִּי!' " על פי לוקס, אירועים אלו התרחשו "בְּשָׁנַת חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה לְשָׁלְטוֹן הַקֵּיסָר טִיבֶרְיוֹס" (לוקס ג' 1), שההיסטוריה מגלה לנו שהיה שנת 27 לספירה.

דניאל ט' מצביע קדימה לבואו של המשיח - המשוח - שאמור להתחיל את כהונתו במסגרת הנבואה על 70 השבועות. שאול השליח, במבט היסטורי לאחור, מזהה את טבילתו של ישוע בנהר הירדן כנקודת משיחתו ותחילת שירותו: "יֵשׁוּעַ מִנְצָרֶת, אֲשֶׁר אֱלֹהִים מָשַׁח אוֹתוֹ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּבִגְבוּרָה, הִתְהַלֵּךְ בְּאֶרֶץ קְשָׁהוּא עוֹשֶׂה חֲסֵד וּמִרְפָּא אֶת כָּל הַנֶּגֶד כָּאִם תַּחַת יַד הַשָּׁטָן, כִּי אֱלֹהִים הָיָה אֲתוֹ" (מעשי השליחים י': ל"ח).

יוחנן המטביל עצמו הצהיר לגבי ישוע: "הִנֵּה שֶׁהָאֱלֹהִים הַנוֹשֵׂא חֲסֵאת הָעוֹלָם!" (יוחנן א': כ"ט).

נבואה זו? מה לגבי פרשנויות מסורתיות יותר לדניאל ט"ז?

נבחן כעת אחת מפרשנויות אלו ונגלה ש"חלקי הפאזל" של פרשנות זו אינם באמת מתאימים זה לזה.

האם חונו השלישי הוא המשיח בדניאל ט"ז?

חוקרים רבים, יהודים ונוצרים כאחד, מאמינים שהמשיח המור־זכר בדניאל ט"ז הוא חונו השלישי, כהן גדול בתקופת הממלכה הסלווקית, שעמד לצדו של העם היהודי ונרצח בעקבות כך.

ואולם, ישנן שתי סיבות עיקריות לכך שהמשיח בדניאל ט"ז אינו יכול להיות חונו השלישי.

ראשית, זמן מותו של חונו השלישי אינו תואם את עיתוי הנבואה. על פי דניאל ט"ז, זמן תחילת הנבואה הוא ההכרזה על שיקומה ובנייתה מחדש של ירושלים.

כפי שהוזכר לעיל, היו שלוש הכרזות על כך:

1 הכרזת כורש הגדול ב-537

לפנה"ס (עזרא א').

2 הכרזת דריוש הראשון ב-521

לפנה"ס (עזרא ו').

3 הכרזת ארתחשסתא הראשון

ב-457 לפנה"ס (עזרא ז').

הכרזתו של ארתחשסתא ב-457 לפנה"ס הייתה המקיפה ביותר מביניהן. הוספת 490 שנים ל-457

מילים אלו של יוחנן הזכירו לשר-מעיו את עבודת המשכן.

הרי תורת הקרבנות במשכן המחישה את תפקידו של המשיח, הלא כן? בעלי החיים הוקרבו על מנת להעניק סליחה לאנשים שחטאו. אך הקרבת חיות אלו לא הייתה תכליתה העליונה של תורת הקרבנות; הן בישרו על קרבנו של המשיח.

ישעיהו נ"ג הדגיש עיקרון זה כשהוא דיבר על העבד הסובל. הנביא ישעיהו תיאר את עבד ה' במונחים של קרבן:

"כִּשְׁהָ לְטָבַח יוֹכֵל וְכָרְחַל לִפְנֵי גֹאֲזִיָּה, נֶאֱלָמָה וְלֹא יִפְתָּח פִּיו" (פסוק ז').

ולבסוף, דניאל ט"ז: "כ"ו, כ"ז מדגיש ש"יִכְרַת [יומת] מְשִׁיחַ וְאֵין לוֹ [...] וְחָצִי [באמצע] הַשָּׁבוּעַ יִשְׁבִּית זָבַח וּמִנְחָה". השבוע הנבואי האחרון החל ב-27 לספירה – בתחילת כהונתו של ישוע – והסתיים ב-34 לספירה. "אמצע השבוע" היה בשנה 31 לספירה, בתום כהונתו בת שלוש וחצי שנים. היה עליו למות על מנת להביא מחילה לחטאי העם. כתוצאה מכך, הקרבנות בעבודת המקדש כבר לא היו הכרחיים, שכן הוא עצמו היה התגשמותם.

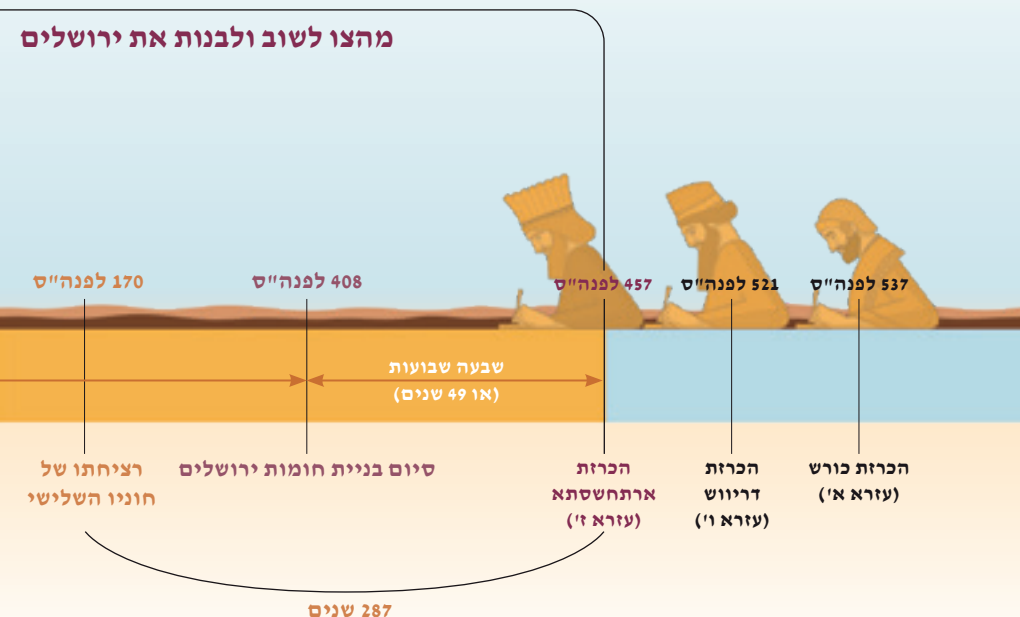
עם זאת, ייתכן ואתם עדיין תוהים - האם ישוע אכן הגשים

זאת הקודמות כנקודת מוצא, עדיין היינו מגיעים רק ל-367 או 370 שנים במקום 490 שנים לפי הנבואה. שנית, דניאל ט': כ"ד מגדיר באופן חד משמעי את תכלית

לפנה"ס מובילה אותנו לשנת 34 לספירה. ואולם, חוניו השלישי נרצח ב-170 לפנה"ס - רק 287 שנים מנקודת המוצא של הנבואה. ואפילו אם היינו משתמשים באחת ההכר-

70 שבועות =

מהצו לשוב ולבנות את ירושלים

העיקרון יום לשנה

נוספת, כשה' ציווה על בני ישראל להישאר במדבר במקום להיכנס לארץ המובטחת, הוא הצביע על אותו עיקרון: "כמספר הימים שסיירתם בארץ - ארבעים יום - יהיה מספר השנים שתישאו בעונש על

כאשר אלוהים מדבר דרך נבואות, הימים מסמלים שנים. לדוגמה, כאשר ה' הורה לנביא יחזקאל לשכב על צדו מספר מסוים של ימים - כל אחד מימים אלו סימל שנה (יחזקאל ד': ה', ו'). בהזדמנות

האם חונויו השלישי הגשים אפילו אחת מהמטרות הללו דרך מותו או כהונתו? בשום פנים לא. חונויו לא הביא סוף לחטא, לא כיפר על עוון ולא הביא צדק

הנבואה על 490 השנים: "לְכַלֵּא הַפֶּשַׁע וּלְחַתֵּם (וּלְהַתֵּם) חֲטָאוֹת (חַטָּאוֹת) וּלְכַפֵּר עוֹן וּלְהִבְיֵא צֶדֶק עַל־מִים וּלְחַתֵּם חֲזוֹן וְנִבְיָא וְלִמְשַׁח קֹדֶשׁ קִדְּשִׁים."

490 שנים

ועד תקופת המשיח

זה בהתאם לכך. על פי עיקרון זה, שבעים השבועות הנבואיים בדניאל ט' מסמלים 490 שנים מילוליות. במילים אחרות: $70 \times 7 = 490$ ימים = 490 ימים נבואיים = 490 שנים ממשיית.

חטאיכם - ארבעים שנה, שנה על כל יום" (במדבר י"ד: ל"ד).
חוקרים ופרשנים יהודים רבים השתמשו בעיקרון פרשני זה של יום עבור שנה ופירשו את שבעים השבועות בקטע

הפגניות אשר הקריבו ילדים כחלק מהפולחן האלילי שלהן. אילו ישוע היה רק אדם, אז אלוהים היה סותר את תורתו שהוא עצמו קבע!

אבל אם ישוע אכן היה מי שהוא טען להיות - ישות אלוהית - אז אלוהים לא סתר את עצמו, שכן לא מדובר בקרבן אדם. בואו נחקור זאת יותר לעומק בפרק הבא.

לעולם. לא ייתכן שהוא היה התג-שמותה של נבואה זו.

עובדה זו מחזירה אותנו לישוע. אך אפילו אם ישוע אכן הגשים את הנבואה הזאת, כיצד עלינו להתייחס למותו? האם אלוהים היה מתיר קרבן אנושי? אתם תוהים. אחרי הכל, עבודת הקרבנות שאלוהים קבע לעמו הייתה שונה בתכלית מזו של האומות

**אם ישוע אכן היה
מי שהוא טען להיות
- ישות אלוהית - אז
אלוהים לא סתר
את עצמו.**

משיח שמבין אותך

06

שמש הגיעה לשיאה באותו יום חם בשומרון. מעטים הגיעו לבאר באותן שעות חמות של היום, אך כעת ניתן היה לראות דמות בודדה שעשתה את דרכה לבאר כשכד מאוזן על ראשה.

ה

היא מחתה בגב ידה את הזעה ממצחה. בשעות אלה השמש הייתה חמה במיוחד, אבל דווקא משום כך היא ידעה שתצליח להימנע מהנשים שריכלו עליה. היא הייתה מנוודה.

בעת שהתקרבה לבאר, היא התכווצה כשהבינה בגבר היושב שם.

היא התמקדה במשימתה ומיהרה להוריד את הכד לבאר, בתקווה שהוא לא יפנה אליה. "תני לי לשותות", ביקש האיש.

היא הופתעה שהוא פתח אתה בשיחה. כולם בעיר בזו לה בגלל חטאיה. האם הוא לא ידע מי היא?

"לוי־דעת־את־מתנת־הָאֱלֹהִים
ומי הוא האומר לך 'תני לי
לשְׁתוּתִי', הֲלִית אֶת מִבְקָשְׁתְּ
מִמֶּנּוּ וְהוּא הֵיךְ נוֹתֵן לְךָ מִיָּם
חַיִּים", המשיך האיש.

מילים אלו הציתו את סקר־
נותה. האם יש משהו שירוה
את צימאון לבה?

"הָאֵם גָּדוֹל אֶתָּה מִיַּעֲקֹב
אֲבִינוּ שֶׁנָּתַן לָנוּ אֶת הַבָּאָר
וְשָׁתָה מִמֶּנָּה הוּא וּבָנָיו וּמִקֵּץ
נְהוּ?", היא השיבה.

האיש חזר והדגיש: "כָּל
הַשּׁוֹתָה מִן הַמַּיִם אֲשֶׁר אֲנִי
אֶתֵּן לוֹ לֹא יִצְמָא לְעוֹלָם;
הַמַּיִם שֶׁאֶתֵּן לוֹ יִהְיוּ בּוֹ לְמִקְוֶה
מִיָּם נֹבְעִים לְחַיֵּי עוֹלָם!"

היא השתוקקה לסיפוק
ולהגשמה שהוא דיבר עליהם.
"תֵּן לִי אֶת הַמַּיִם הָהֵם", היא
ביקשה. למרות שהוא ביקש
ממנה מים, כעת היא פנתה
אליו באותה בקשה.

הוא נהג בה בעדינות ובא־
דיבות, אך הוא גם הצביע על
חטאה. מה שהוא אמר לה
גרם לה להבין שהוא ידעה
בדיוק מי היא: "חַמְשָׁה
בָּעֲלִים הָיוּ לְךָ וְזֶה שֵׁשֶׁשׁ לְךָ
כָּעֵת אֵינָנוּ בְּעֶלְדְּךָ". היא ניסתה
להתחמק מהשיחה האישית על

חטאה ולכן שינתה את הנושא
למחלוקת דתית. אך למרות
ניסיונותיה להסיט את השיחה
מעברה המביש, האיש לא נרתע.

הוא המשיך בחביבות לתת מענה
לכמיהה הרוחנית שבלבה.

מיהו האיש הזה? תהתה
האישה בליבה.

היא הביעה את תהייתה בקול
רם, "אֲנִי יוֹדַעַת שֶׁנִּבֹּא מְשִׁיחַ.

אלוהים שהוציא את עם ישראל מארץ מצרים, ייסד את עבודת המשכן וציווה על תורת הקרבנות. ואם הוא אכן היה מי שהוא טען להיות, אז מותו לא נחשב לקרבן אדם. אדרבא, הייתה זו הקרבה עצמית מרצונו החופשי של אלוהים עצמו. ישוע בחר להקריב את חייו כשהתמים ובכך אישש את אחדותו עם אלוהים ואת תפקידו כמשיח.

אך מקרה זה לא היה ההזדמנות היחידה שבה העלה ישוע טענה זו. מתנגדיו של ישוע, שזממו נגדו, עצרו אותו לבסוף והביאו אותו למשפט בפני הכהן הגדול. אחדים ניגשו והציגו עדויות שקר נגדו. רבות מעדויות אלו סתרו זו את זו ויצרו מבוכה באולם בית המשפט. עם זאת, ישוע בחר שלא להתגונן. ככתוב בישעיהו נ"ג: ז', "כִּשְׁה לְטָבַח יוֹבֵל וּכְרָחֵל לִפְנֵי גִזְזִיָּה נִצָּלָמָה, וְלֹא יִפְתַּח פִּיו."

הכהן הגדול הבין שהמשפט אינו מתקדם לקראת הרשעתו של ישוע. לפתע, הוא קם בתסכול. הקהל באולם השתתק. "אֵינְךָ מְשִׁיב דָּבָר עַל מֶה שֶׁאֵלָה מְעִידִים נִגְדָּדִי?", הוא שאל. ישוע שתק.

אז, הכהן הגדול פנה אליו, בשאלה שהוא נאלץ להשיב אליה, שכן אחרת הוא לא היה מביא כבוד לאלוהים. שאלתו של הכהן הגדול הייתה ישירה: "הֲאֵם אַתָּה

כִּשְׁהוּא יְבוֹא, הוּא נִגִּיד לָנוּ אֶת הַכֹּל."

הוא השיב לה ללא היסוס: "אֲנִי - הַמְדַּבֵּר אֵלֶיךָ - אֲנִי הוּא."

מי האיש שטען זאת בפניה? זה היה ישוע. בסיפור זה המתועד על ידי התלמיד היהודי יוחנן (יוחנן ד'), ישוע טוען שהוא המשיח אשר ביכר לתו להציע לה תקווה בעיצומו של מאבקה.

מה עוד הוא טען?

אני הוא

במהלך כהונתו של ישוע, חלק ממנהיגי הדת - במיוחד הפרושים - ניסו למצוא דרכים לערער את תורתו. פעם, ישוע אמר להם, "אַבְרָהָם אֲבִיכֶם שָׁשׁ לְרֵאוֹת אֶת יוֹמִי, וְאַכֵּן רָצָה וְשָׂמַח" (יוחנן ח': נ"ו).

הפרושים לעגו לו: "עֲדִין אֵינְךָ בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה וְאַתָּה אַבְרָהָם רָאִיתָ" (פסוק נ"ז)?

ישוע השיב להם באומץ: "אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, בְּטָרִם הַיּוֹת אַבְרָהָם, אֲנִי הוּא" (פסוק נ"ח)!

בשימוש במילים אני הוא, ישוע הצהיר למעשה שהוא האחד שדיבר עם משה מתוך הסנה הבוער ואמר לו "אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה" (שמות ג': י"ד) - אותו

"וְאַתֶּם תִּרְאוּ אֶת בֶּן־ הָאָדָם יוֹשֵׁב לִימִין הַגְּבוּרָה וּבֹא עִם עֲנָנֵי הַשָּׁמַיִם!"

מרקוס י"ד: ס"ב.

הוא האשים את ישוע בחילול השם - שהוא, כאדם, התיימר להיות אלוהים. על פי ויקרא כ"ד: ט"ז, זה היה חטא הכרוך בעונש מוות. אך מה אם אמירתו של ישוע הייתה למעשה אמת, ולא חילול השם? בתחילת כהונתו, הוא אמר: "מְלָאָה קָעַת וּקְרָבָה מְלָכוֹת אֱלֹהִים!" (מרקוס א': י"ה). במילים אלו, ישוע הכריז על עצמו כהתגשמותה של הנבואה על 490 השנים בדניאל ט'. מה אם הוא אכן היה המשיח, ה"אני הוא" ובן האדם שספר דניאל ניבא עליו?

תקווה דרך סבל

לפני לידתו, מלאך הורה לאמו של ישוע לתת לו שם אשר משמעותו בעברית "להציל, לגאול ולהושיע". לשם זה הייתה משמעות רבה, שכן ישוע נועד "להושיע את עַמּוֹ מִחַטָּאתֵיהֶם" (מתי א': כ"א). הוא בא כדי להושיע את עמו מהתוצאות הנוראיות שהחטא המיט על העולם מהרגע שאדם וחוה בחרו לא לציית לאלוהים, אלא להאמין במקום זאת לאויב

המשיח, בן־המבְרָךְ? (מרקוס י"ד: ס"א).

ישוע לא התכחש לזהותו. "אֲנִי הוּא", הוא השיב. "וְאַתֶּם תִּרְאוּ אֶת בֶּן־הָאָדָם יוֹשֵׁב לִימִין הַגְּבוּרָה וּבֹא עִם עֲנָנֵי הַשָּׁמַיִם!" (מרקוס י"ד: ס"ב).

שוב, ישוע השתמש בתואר של האל הנצחי, השם שהפנה מיד את שומעיו למפגשו של משה עם אלוהים בסנה הבוער. אבל הוא אפילו לקח זאת צעד אחד קדימה. הוא גם הכריז על עצמו כבן האדם. ללא ספק, מי ששמע אותו הבין מיד שהוא התייחס לנבואה בדניאל ז': י"ג, י"ד:

"רוֹאֶה הִיִּיתִי בְּחִזְיוֹנוֹת לַיְלָה, וְהִנֵּה עִם עֲנָנֵי הַשָּׁמַיִם בָּא אֶחָד הַדּוֹמֶה לְבֶן אָדָם, וְעַד עֲתִיק יוֹמִין הִגִּיעַ וְהוּבָא לְפָנָיו. שָׁלְטוֹן וְכְבוֹד וּמְלָכוּת נִתְּנוּ לוֹ, וְכָל הָעַמִּים, הָאֲמוֹת וְהַלְשׁוֹת נֹתַעַבְדוּ לוֹ. שָׁלְטוֹנוֹ שְׁלֹטוֹן עוֹלָם שְׁלֵא יָסוּר, וּמִמְלַכְתּוֹ לֹא תִקָּלֶה."

ישוע טען שהוא בן האדם - אחד הכינויים של המשיח. הוא טען שהוא בא מהשמיים ושיחזור לשם כדי לקבל שלטון, כבוד וממלכה שלעולם לא תיחרב.

הכהן הגדול הבין היטב את כוונתו של ישוע, ואמר בזעם, "מַה לָּנוּ עוֹד צָרָךְ בָּעֲדֵים? שְׁמַעְתָּם אֶת הַגְּדוּף. מַה דַּעְתְּכֶם?" (מרקוס י"ד: ס"ג, ס"ד).

האנושות. ישוע טען שבסמכותו למחול לחטאים (מרקוס ב': י') ולהעניק את הכוח לחיות חיים ללא חטא (יוחנן ח': י"א). כהונתו הגשימה נבואות תנ"כיות רבות:

◀ **הבטחת הישועה של השם בבראשית ג': ט"ו.**

◀ **תורת הקרבנות במשכן של בני ישראל.**

◀ **תיאורו של העבד הסובל בישעיהו נ"ג.**

◀ **תכליתו של המשיח, כמוגדר בדניאל ט' - "לְכַלֵּא הַפֶּשַׁע וְלַהֲתֵם חַטָּאת וּלְכַפֵּר עוֹן וְלַהֲבִיא צֶדֶק עַל־מִים."**

◀ **תפקידו של בן האדם המוזכר בדניאל ז': י"ג, י"ד.**

כל הראיות מובילות למסקנה שישוע הוא המשיח.

דניאל ובני עמו סבלו בגלות בבל. הם השתוקקו לסליחה ולשיקום, וה' הפיח בהם תקווה באמצעות הבטחת ביאתו של המשיח בנבואה על 490 השנים. על פי נבואה זו, המשיח עתיד היה לבוא כדי לשים קץ לחטא ולאחד את העם מחדש עם ה'.

תקווה זו נועדה לכל אדם.

היא נועדה לדוגמה גם לאישה ליד הבאר, שסבלה במהלך חייה וייחלה למשהו טוב יותר. ישוע, המשיח שהגשים את הנבואה בספר דניאל, נתן לה תקווה.

והשם גם אינו מתעלם מייסוריהם כיום. הוא ראה את הקשיים שהעם היהודי עבר במאות השנים האחרונות - הדמעות שזלגו, הבתים שהם נאלצו לעזוב, המשפחות שהופרדו, יקיריהם שנרצחו - הוא ראה הכל ורואה ערך בכל הקרבה.

הוא גם רואה את ההקרבות שאתם עושים היום, בין אם מדובר בהתמודדות עם דעות קדומות, עבודה קשה כדי לפרנס את משפחותיכם או יחס לא הוגן כלפיכם בשל נאמנו-תכם לתורה.

למעשה, בכך שהוא שלח את המשיח כקרוב, הוא בחר להזדהות עם הקרבותיכם. על פי הנבואה בישעיהו נ"ג, המשיח הוא עבד שסובל - דווקא כדי שיוכל לגלות אמפתיה כלפיכם ולהפיח בכם תקווה.

יהיו נסיבות חייכם אשר יהיו, הוא מבטיח לכם שחייכם אינם חסרי תכלית. במהרה בימינו, הוא יחזור כבן האדם על ענני השמים על מנת לכוון את מלכותו הנצחית - מלכות שבה כבר לא יהיו דמעות, צעראו כאב. זה יהיה מקום שבו האושר ישלוט, הסבל שלנו יישכח ונחזור ונתאחד עם אלוהים. במלכות ה' כולם יבינו בבירור שכל ההקרבות שנעשו - ובראש ובראשונה הקרבת המשיח - היו שווים על מנת להביא לאחדות ולשיקום.

יהיו נסיבות חייכם אשר יהיו, הוא מבטיח לכם שחייכם אינם חסרי תכלית.

שהכתובים דיברו עליו, כדי שיוכל להציע תקווה כבן האדם המנצח. האם תיאחזו בתקווה למלכותו הממשמשת ובאה, על ידי הבחירה לקבל את ישוע כמשיח שלכם? תוכלו לעשות צעד זה כבר היום, על ידי אמירת התפילה הבאה:

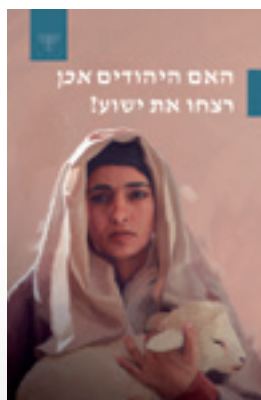
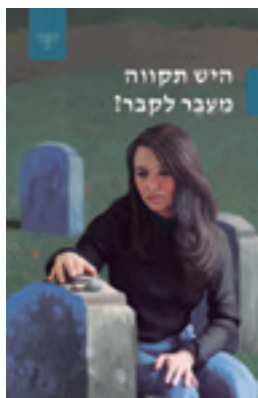
אבינו שבשמיים, אני מודה לך על ישוע ועל בחירתו להקריב את חייו למעננו. תודה שהוא נתן לי דוגמה כיצד לחיות חיים של הקרבה עצמית למען אחרים. היום אני בוחר/ת לקבל אותו כמשיח, הגואל אותי מחטא ומעניק לי את התקווה לחיי נצח במלכותו. תעצים את הכרת התודה והאהבה שלי אליו מדי יום. אמן.

רבים מאלה שהתיימרו ללכת אחרי ישוע הציגו אותו לא נכון. אך מגזין זה נותן לכם הזדמנות לראות אותו באור אחר. הוא המשיח האלוהי שהנביאים דיברו עליו. הוא הגשים את הנבואות בדניאל ט' ובישעיהו נ"ג בכך שירד לאדמה על מנת להקריב את חייו למען עמו. הוא הפך לעבד הסובל

על מנת להכיר טוב יותר את ישוע וללמוד על מלכותו הממשמשת ובאה של המשיח, בדקו את המידע בעמוד הבא או בגב המגזין.

לקריאה נוספת

הייתם מעוניינים לקרוא מגזינים נוספים, העונים על שאלות ברומו של עולם? חומרים רבים מלאי תובנות ותקווה מחכים לכם באתרנו.
סרקו את הקוד QR על מנת לגשת לאתר.

סרקו את הקוד QR
כדי לגלות יותר.

